

2028

Petr Čech

„Nejpodivuhodnější na budoucnosti je představa, že naši dobu budou nazývat staré zlaté časy.“

Ernest Hemingway

Křimice, 2028

Prázdnou ulicí vládlo příliš dlouho trvajícím ticho. Globální oteplování dávalo slunci novou, dosud nevídanou sílu a tak se lidé raději choulili ve stínu svých domovů. Nebo u moře, jehož hladina rok od roku stoupala, případně pak u přehradní nádrže Hracholusky, jejíž hladina vlivem odpařování neustále klesala. Horních deset tisíc obyvatel si ale stále ještě mohlo dovolit dovolenou na horách, kde se ve vysokých nadmořských výškách nacházel sníh. U vleků tam spolu s párky v rohlíku a hamburgery prodávali poslední modely dýchacích přístrojů značky *iceO₂*. Ty nejnovější dokonce obsahovaly *HD Video* přehrávač a mobilní telefon, který uměl (za drobný poplatek) sám zavolat o pomoc v okamžiku, kdy *O₂* v malé nádrži došel.

Ticho bylo narušeno.

S hadím zasyčením na chodníku přistála luxusní Škoda Fábria X, v lesklé černé barvě. Řidič otevřel střešní okénko a vyhodil "vajgl". Hned po něm vylétl zelený hlen a teprve poté si řidič sundal sluneční brýle. Pohlídl palubní desku z umělé kůže a zavzpomínal na svět před tím, než lidstvo zjistilo, že auta budou lépe jezdit bez kol. Na čelním skle přehlédl stav vodíkové nádrže a z internetu si stáhl svatební *Skin*. Vzdušné plavidlo se v mžiku zbarvilo do růžova. Na čelní kapotě se objevil kýčovitý obrázek polonahé nevěsty a z antény satelitní navigace, televizní antény, antény komunikačního systému a z antény autorádia se vysunuly růžové, červené a oranžové fáborky. Teď byl připraven. Stiskl klakson a Fábria zahrála tklivou (v podání klaksonu zoufale znějící) svatební melodii.

Michal vystoupil na chodník a zamával na Jirku, který vykukoval z prvního patra chátrajícího rodinného domu. „Zdar! Tak jdeš?“ Křikl na něho a sledoval, jak se Jirka poškrábal na lesknoucí se hlavě bez jediného vlasu. „Jo počkej, musím si ještě umýt vlasy!“ „Jaký?“ Bez přemýšlení na zprávu reagoval Michal a raději si nevšíml Jirkova našťvaného šklebu. „Zbašti prášek!“ Promluvily Michalovi hodinky a Michal spolkl malou, antikoncepční pilulku...

„Ve mně se můžeš udělat, miláčku. Beru prášky.“ Polonahá Ivča Michala vášnivě líbala a hladila jej po celém jeho těle. Michalova kláda už byla pořádně tvrdá a Ivča se nemohla dočkat, až její sílu, její mohutnost a doteky pocítí ve své lasturce. Bylo jí 21 let. Byla zamilovaná a byla nadržovaná. A už dávno nebyla panna. A měla to pěkně ráda a měla nového kluka. Dokonce kluka, který už nebyl paníc.

Michal byl ten nejlepší. Možná mohl být namakanější, ale to se jí vlastně nikdy nelíbilo. Možná mohl být chytřejší...ale takhle byla chytřejší ona...

Michal opatrně zasunul svoji kládu a začal rychle přirážet. A přirážel ještě 90 vteřin a poté ucítil orgasmus... jako už dlouho ne. Stalo se to v okamžiku, kdy si všiml bezdomovce. Ten seděl na nedaleké lavičce a nadržene je sledoval. „Hej dědku, to si děláš prdel...“ Křikl na něj Michal a dědkovi se zmenšil poklopec. „Šlo vám to dobře.“ Konstatoval a spokojeně seděl dál. Ivča se začínala stydět a čepicí si kryla pravé prso. „Dej si tam alespoň ponožku ať to nevidí.“ Šeptala Michalovi a Michal si na scvrknutou kládu nasadil ponožku. „Ty úchyláku!“ Naštvaně vykřikla Ivča a bezdomovec jí odpověděl něco o tom, že to je jeho lavička...

„Ivča byla moje velká láska...“ Zabručel Michal a zapálil si cigaretu. „Co jsi to říkal?“ Zaregistroval jeho roztoužený povzdech Jirka. Pak zabouchl domovní dveře. „Ale, jak pěkná je ta tvá velká pleška...“ Michal ponechal příliš malou pomlku na to, aby mohl Jirka něco pochvalného prohlásit o něm. „Tak jedem, než zmeškáš svoji vlastní svatbu...“

„Mami, strejda Jirka se dnes bude ženit?“ Katka si s povzdechem prohlédla svůj obraz v zrcadle. Na čele se objevovaly první vrásky, očka jí ale svítila stejně, jako před dvaceti lety. „Jasně a bude si brát moc hodnou paní.“ Ze skříňky vzala parfém s její oblíbenou citronovou vůní. „A ten chat, na kterém jsi závislá, myslím, že máš dost práce do školy. Na virtuální sex máš dost času, až se z tebe stane stará panna. Tatínek by ti řekl, jak to chodí na internetu. Je to tam plný úchyláků! Příští rok maturuješ a zatím nic moc. A to chceš jít na Fakultu Aplikovaných Věd! Jako tatínek, a jak skončil.“ Skončila svůj dlouhý monolog plný rozkazů a příkazů. Prošla do pracovny své 17leté dcery a ruce jí skřípla víkem notebooku, který naštvaně zaklapla. „Hej! To je to jediný, co mi po tátovi zbylo!“ „Starej krám. Měla bys vyrazit někam do města, abys věděla, jak kluci vlastně vypadají.“ „Stejnak vyhynou...“ Odsekla drzá dcera a papírovým ubrouskem si očistila obdélníková skla svých brýlí, které se k jejímu kulatému obličejí vůbec nehodily.

„A mami, že odbíhám od tématu, strejda Jirka si bere tu bez vlasů?“ Jejich rozhovor přerušil zvuk zvonku u dveří. „Mohla bys prosím otevřít? Musím si ještě vzít něco na sebe.“ Katka odběhla do ložnice a rychle se rozmyslela mezi dvojicí šatů, které našla ve skříni. „Mami?“ Dívčí hlas zněl poněkud překvapeně. Katka rychle zapnula poslední knoflíky a zamířila do předsíně. Ve dveřích stála mužská postava, stín halil její tvář. Katky kroky znejistěly.

„Miláčku, si nemusíš brát kondom. Ty prášky, už je беру dost dlouho.“ Petr Katku políbil na prsa a odložil krabičku kondomů. Už se na to moc těšil, všichni jeho známí to bez kondomu dělají už dávno, jen on s Katkou se pořád báli, že by se mohlo něco stát. Něco, co si zatím ani jeden z nich nepřál. I když se mu blížily třicáté narozeniny, i když Katky dvacítky už byla pryč. „Moc tě miluji, kočička.“ Pošeptal jí do ucha a trochu jej po tom ožužlal. Něžně jí hladil na těch nejtajnějších místech, líbal jí bradavky a vzrušeně poslouchal její vzdychající hlas. Katka mu trochu pomohla a tak do ní snadno vklouznul. Milovali se dlouho a krásně. Každou minutu, každou vteřinu, každý okamžik toho styku si oba vášnivě vychutnávali, jejich pohlaví zažívaly ty nejsladnější pocity. Katky vzdechy nabíraly na intenzitě, vycházela Petrovi vstříc, stále rychleji a tvrději, rychleji a tvrději, rychleji a tvrději, rychleji a...bylo to tu a bylo toho moc a bylo to všude. Orgasmus, obrovský, nádherný orgasmus. Její tělo se kroutilo v nádherné křeči. Její

tělo svíralo to, co Petra dělalo mužem, její tělo z něho vymáčklo tu nejrozsáhlejší genetickou informaci, jakou v něm dokázalo najít.

Unaveně padli vedle sebe a ještě dlouho potom se mazlili a líbali, dlouho nemohli uvěřit, jak nádherné to bylo. Dlouho... až si Katka uvědomila, že to už bez kondomu nikdy dělat nebude chtít. Až si Katka uvědomila, že v plátičku antibaby pilulek zbyla jedna navíc...

Katka se neusmívala. Necítila štěstí z návratu dlouho neviděné lásky, cítila jen podivné svědění v podbřišku. Petr popošel trochu dopředu, takže mu bylo vidět do tváře. Byl stejně vysoký jako před 17 lety, byl ale hubenější a pod tričkem se mu rýsovaly svaly, které před tím neměl. „Omlouvám se, ale musel jsem se na chvíli vzdálit. Možná jsem něco propásl.“ Konečně při pohledu na 17letou slečnu prolomil trapné ticho.

„Evo...“ Konečně ze sebe Katka dostala slovo a hned potom celou větu. „Tohle je Petr. Petr je tvůj otec, kterého právě pustili z vězení.“ „Takže on neumřel? Tak to je super, hele tati, udělala jsem program, který ti vypočte, kdy umřeš doopravdy... Ale mám tam nějaké problémy s extrapolací budoucnosti virtuálních personálních datových objektů, pomocí kterých reprezentuji vazby na reálné prvky kvantifikovatelného pohybu atomů v abstraktní atmosféře...“ „Mám podmínku. K počítači se nesmím přiblížit na víc než dva metry. Je mi líto.“ Přerušil ji čerstvě navracený otec, který pohledem svlékal její matku. I ona jeho ve své fantazii viděla nahého. Vlastně se vrátil právě včas, když Jirka už bude vdanej☺.

„Tak já snad fakt půjdu do toho města.“ Eva se otočila a šla si zabalit notebook, půjde do Virtual Disco Café a dá si tam café.

Katka a Petr stáli mezi dveřmi a tupě na sebe zírali. A když se kolem nich Eva protáhla na chodbu, vrhli se na sebe. Petr ji vášnivě líbal, jazykem ji dráždil na krku. Ruce se setkávaly, prsty proplétaly, rty neznaly konec vášnivých polibků. „Musím jít, Jirka se vdává. Jsem pozvaná na chlastačku.“ Mezi tichými vzdechy mu šeptala do ucha. „Moc jsi mi chyběla, lásko.“ Odpověděl Petr, jeho dlaně se dotýkaly jejího zadečku. „Zdálo se mi o tobě. Přesně 6 205 nocí.“ Snažil se být přesvědčivý a ona nedokázala odolat. Začala mu rozepínat pásek od kalhot. Začal jí rozepínat šaty, sklouzly z jejího nádherného těla. Začala mu rozepínat košili, rozepnul jí podprsenku. Dech se mu zatajil, při pohledu na prsa. Dech se jí zatajil, když mu sundala trenky. Postel se zdála tak daleko, všechno se zdálo tak vzdálené a malicherné. Měli jen sami sebe. Milenecký pár, láska co byla téměř zapomenutá. Jejich svět, jejich iluze, milování jako cesta časem. Cesta do jiného světa, do jiné reality. Vzpomínky co se vrací v těžkých chvílích. Líbal ji na záda, na boky, jejich těla se dotýkala a chtěla stále víc. Milovaly se jako nikdy před tím, jako nikdy po tom a když pak ležely vedle sebe, dlouho nemluvili. Jen vychutnávali ten okamžik, svobodu, fakt, že můžou být zase spolu. „Měla bych jít, určitě už na mě čekají. Měli bychom jít oba. Ostatní tě taky chtějí vidět.“ „Eva je moc pěkná holka.“ Hlas se mu zachvěl. „Je celá po tobě. Má tvůj notebook, nikdy se ho nechtěla vzdát, chtěla mít něco tvého. Něco, z čeho by tě mohla poznat, ale doopravdy tě viděla až dnes...“ Petr se na okamžik zamyslel.

Petr seděl na lavici obžalovaných. Hned vedle něho seděl Milan. Právnick, kterého znal ještě z dob studia na vysoké škole. Milan se ničeho nebál, byl to člověk, který potřeboval peníze a byl to jediný právník, který jej byl ochoten hájit. „Počítačová kriminalita je závažný

trestný čin.“ Soudce tu větu pronášel stejně lhostejně, jako kdyby si kupoval rohlíky v supermarketu. Tvářil se znuděně a už se viděl v posteli se svojí milenkou. „Zeptám se tedy obžalovaného. Cítíte se vinný?“ Milan se naklonil k Petrovi a pět minut mu vysvětloval složitou strategii své obžaloby. „Řekni, že ne...“ Zakončil nakonec výčet paragrafů a odstavců trestného zákona. Petr povstal a řekl, že se cítí nevinný. „Pak tedy dávám slovo obžalobě.“ Žalobkyně, obtloustlá postarší dáma, povstala, předstoupila před téměř prázdný sál a teatrálně rozhodila rukama. „Vážený soudce! Domnívám se, že v tomto případě není co řešit. Mám totiž nezvratný důkaz, že obžalovaný je vinný!“ Milan se prudce postavil. „Námitka!“ Vykřikl a podrbal se na hlavě. „Ano?“ Soudcův výraz nezakrýval svůj odpor ke slovu námitka. „Obhajoba nebyla s tímto důkazem seznámena!“ Milan se nebál a šel do útoku. „Pane obhájce, nemáme na to celý den...obžaloba může pokračovat.“ Odpálkoval Milanovu námitku soudce. „Můžete nám, pane obžalovaný, přečíst tuto větu, ze svého vlastního deníku?“ Petr se tvářil mírně překvapeně. Myslel, že měl deník dokonale ukrytý. Jakmile ale pohlédl na popsanou stránku, poznal svůj rukopis. „Můj milý deníčku.“ Začal předčítat. „Dnes se mi podařila úžasná věc. Pomocí počítače a internetu jsem vykradl banku...“

„Nevěděla o mně?“ „Nevěděla jsem, jestli se vrátíš. A teď jsi tu a já jsem ráda.“ Objali se a znovu se dlouho líbali.

Michal do sebe hodil panáka syntetické zelené. Jirka se věnoval své nové ženušce, se kterou dvacet let chodil, a ostatní ještě nepřijeli. Přemýšlel a vzpomínal na tu minulou svatební chlastačku, na které byl. Tenkrát se vdávala Ivča. Jeho stará láska, se kterou toho v minulosti tolik prožil. Tenkrát ji viděl naposledy, pak začala žít... s někým jiným...s Máčkem, kterého znal déle, než ji. A vydržela to s ním až do dnes. Měla syna, Adama, dneska už to bude pořádný kus chlapa.

„Zdar ožralo...“ Vytrhl jej z přemýšlení povědomý hlas. Vzpomínal na Ivču a ona, jako by uměla číst myšlenky, najednou stála vedle něj. Vždycky uměla svůj příchod dokonale načasovat. Zajela na barovou stoličku vedle a vypila jeho dalšího panáka syntetické zelené. Smutně se zahleděl na dno sklenky a vrhl po ní našťvaný pohled. „Já mám hladíka, koupíš mi brambůrky?“ Ne, Ivča se vůbec nezměnila. Nebo to byl vtip? Výrobu smažených brambůrků Evropská unie zakázala v roce 2015 pro příliš velký podíl karcinogenů. Oba to dobře věděli a oba se v tu chvíli začali smát. Byl to dobrý výchozí bod pro společné vzpomínání na doby, kdy Ivča nepracovala jako asistentka ředitele ve velké obchodní společnosti a Michal nebyl majitelem řetězce supermarketů *Mižuland*. Na dobu, kdy spolu chodily a na dobu, kdy už spolu nechodili, ale byly tajní milenci.

„Tak co vy dva milenci.“ Za nimi stál Jirka a okolo pasu držel svoji novomanželku. Oba se zalekli, při slově *milenci* a překvapeně se otočili. „Vtip ne...“ Okomentoval své prohlášení Jirka a úsměv od ucha k uchu. „Jirko, ty máš nový vlas!“ Radostně vykřikla Ivča, zkoumajíc jeho lesknoucí se pleš. „Kde?“ „No tady...“ Ukázala na rozkrok a Jirka se zatvářil lehce znuděně. „To jsou vtipy, včera jsem se holil...“ „Když jsem ráno přijel pro Jirku, musel jsem čekat, až si umyje vlasy...“ Přisadil si Michal, úsměv od ucha k uchu. „No a jak se leskne.“ Za ty léta si Jirka na vtípky o lesknoucím se náměstíčku na hlavě zvykl. Zvykla si na ně i jeho manželka, ke které se dokonale hodil...

Jirka stál v oblíbeném baru a v ruce držel šipky. Pečlivě mířil, přece po tom fiasku s kabinkovým sexem, kdy téměř prohrál svoji mužnost, nemůže prohrát i v šípkách. Nakláněl své dlouhé hubené tělo dopředu, mhouřil oči a mířil, zadržel dech a vrhl. A bylo to tam, jasnej střed.

„Hází pěkně, co?“ Zaslechl Petrův hlas od baru. Jakmile zjistil, že se o něm někdo za jeho zády baví, ztrácel při dalším hodů soustředění. „On je úplně úžasný.“ Romanticky se zasnila ta slečna téměř bez vlasů, se kterou si Petr povídal. „Slyšel jsem, že stejně mu to jde i v posteli...“ Jirka zpozorněl. Ale ta slečna se přeci k němu vůbec nehodila. Vypadala skoro jako kluk. A on ve svých snech vždy vídával dokonalé sexbomby. Jednou se dokonce vtělil do role Davida Hajzlhofa z Pobřežní hlídky... „Taky jsem to slyšela.“ Dál odposlouchával hovor u baru. Mrkl okem dozadu a viděl, jak se slečna červenala. V házení jej vystřídala Katka a on se vrátil ke své neperlivé minerálce. Na oko dělal, že se věnuje displeji na herním automatu šípek. Ve skutečnosti mu to v hlavě vřelo. Pomlouvali ho a snažili se ho dát dohromady s tou holkou bez vlasů. Trošku ho to štvalo, ale chápal, že se mu snaží pomoci.

Petr si mezi tím něco šuškal s Michalem, určitě vymýšleli, jak je dát dohromady. Jeho, a tu dívku téměř bez vlasů. A pak si Jirka všiml, jaké má dívka téměř bez vlasů nádherné sexy tělo. Jak se pod upnutým oblečením rýsují dvě nádherné kozičky, jak kalhoty vzrušivě obtahují její malý zadeček. Určitě taky hodně sportovala, možná i dokonce jezdila na kole, proto ty krátké vlasy. Že by se k sobě přeci jen hodili?

Ze vzrušujících myšlenek Jirku vytrhla tma. Totální tma a totální ticho. Jako by se náhle ocitl v jiném světě, někde na jiné planetě. Trvalo to dlouhé dvě minuty. Pak tma zůstala, ale ticho vystřídaly hysterické výkřiky. „Já se bojím tmy!“ Vykřikovala dívka, která opovrhla tak osvěžujícím nápojem, jakým je neperlivá minerální voda. Něco jej objalo. V rozkroku ucítil příjemná pohlazení, jeho krk se plnil vzrušujícími polibky. Zašmátral ve tmě a uvědomil si, že hladí ty dvě krásné kozičky, co si před chvilkou se zájmem prohlížel. Zip poklopce uvolnil jeho mohutné mužství. A poté se stalo. Bylo to nádherné, krátké a přitom nekonečné. Konečně ucítil doteky ženského těla. Konečně ucítil ty slastné pocity, konečně...

„Tak vám moc gratuluji.“ Přerušila Jirkovy vzpomínky Ivča a podávala mu ruku. „A přeji vám hodně štěstí, lásky, romantiky, vášnivého sexu a kopu šíleně zlobivých dětí.“ „Hm, to určitě.“ Odfkl Michal. „Možná jako spolehlivou antikoncepci.“ Dokončil svoji myšlenku. Jirkova novomanželka se usmála a začala jej vášnivě líbat.

„Ale no tak děti, noc je ještě mladá a líbánky vám teprve začnou.“ Katka s Petrem prošli dveřmi a Petr si uvědomil, že ta slečna, se kterou se Jirka před lety seznámil ve sklípku na náměstí, již má docela pěkné a husté vlasy. „A kdopak se nám to vrátil.“ Radostně se k nim hnal Michal. „Tak co, co bachačky, byly tam? Povídej...“ „No bachačky ani ne, ale představ si, od roku 2021 tam v rámci šetření zavedli společný sprchy.“ Katka se prudce otočila a svůj nejnaštvanější pohled opřela přímo o Petrovu tvář. „To byl grupáč co...?“ Řekla naštvaně a Petr jen odmítavě zakroutil hlavou. „No, nebyl. Nevím jak je to možný, ale byly tam zavřené samé holky...“ Odmlčel se... „Ano?“ Odmlčela se Katka... „Co byly jen na holky.“ „Tak tomu říkám smůla. Být ve vězení, bez bachaček, se společnou sprchou kam chodí jen lesby, tomu říkám smůla.“ Přisadil si Jirka a pohládl svoji ženu po zadečku. „Hele, já bych

něco od tebe potřeboval.“ Michal Petra objal kolem krku a vlekl jej za sebou do vedlejší místnosti.

„Nevím, jestli jsi už o tom slyšel.“ Začal tajemně. „Ale jsem majitel největšího řetězce supermarketů u nás. V každém větším městě je ten nejúžasnější supermarket na světě – Mižuland. Máme tam úplně všechno. Od žvýkaček až po gumové super-vibrátory. To musíš vidět. Ale co já bych od tebe potřeboval. Problém je v tom, že se mi nedaří prorazit v oblasti internetových obchodů.“ Ztichl a nechal Petrovi chvíli na vstřebávání nových informací. „Problém je v tom, že tam nemůžu recyklovat prošlé zboží.“ Petr na něj překvapeně zíral. „Každý zrníčko mouky v tom podělaném rohlíku má na molekulární úrovni zakódovanou informaci o trvanlivosti, abychom to nemohli jen opucovat a prodat ve slevě.“ Petr na něj zíral ještě víc a stále nechápal, kam tím míří. „Počítače jsou dnes chytrý...“ „Já vím, sám jsem ten systém navrhoval. Teda před tím, než mi za něj nezaplatili a pak mě zavřeli.“ „No a já bych od tebe potřeboval, za malou úplatu, řekněme, dva?“ Petr nereagoval. „Tak tři...“ Petr stále nic neříkal. „Ok, dobře, deset melounů ale bude to hned.“ „A co?“ „No taková malá úprava v tom systému, rozumíš, abych já mohl a ostatní ne...“ Petrovi to náhle došlo. „Prodávat prošlé...“ „Když to řekneš takhle, zní to fakt ošklivě. Abych mohl recyklovat potraviny.“ „Aha?“ Rozsvítila se pomyslná žárovka vědění v Petrově hlavě. „To neudělám!“ „Neuděláš?“ „Ne. Je to proti inženýrské etice a navíc, ani nemůžu. Jsem v podmínce Michale, nesmím se na dva metry přiblížit k počítači. To snad chápeš.“ „A vidíš, i na to jsem myslel.“ Nechtěl se Michal svého nápadu jen tak vzdát. „Mám ty fotky.“ Navrátil se k tomu svému podivně tajemnému hlasu. „Jaké fotky?“ „Mám ty fotky kde spíš s Ninou. Tenkrát, u Ivči na chatě, jak byla Katka na skautském táboře. Uděláme dohodu. Upravíš systém, dostaneš deset melounů, já vydělám majlant na recyklaci a všichni budou spokojeni. Neuděláš, co potřebuju, a můžeš se rozloučit se svou velkou láskou.“ Petr stál jako opařený. „Změnil ses Michale.“ „Všichni jsme se změnili. Tak o tom popřemýšlej.“ Michal se otočil a vrátil se k ostatním...

Eva seděla ve *SpaceNet Café* a popíjela café. Staříčkový notebook si spokojeně chroustal nelegální kopie nejnovějších filmových hitů. Nic jí nechybělo, snad jen jediné. Byl večer a ona zase pociťovala podivnou touhu v kalhotkách. Nikdy jí nevěnovala pozornost, ale dnes byla tak intenzivní, že nemohla myslet na nic jiného. Přejela kurzorem na eroticky laděnou ikonku na ploše a mistrným dvojklikem se připojila k *3D Sexy chatu*. Třeba tu někdo bude někdo, kdo uspokojí její touhu trochou příjemného kyber-sexíku. Z kabelky vyndala bezdrátový on-line super-vibrátor z *Mižulandu* a nenápadně jej vložila do kalhotek. Klikla na výběr místností a procházela rozsáhlou nabídku : „*Vpich na vrcholcích alp*“, „*Honění divokých hadů*“, „*Povolné kačenky*“, „*Dvě pŮlky se šlehačkou*“, „*Kožené doutníky*“,... nakonec zvolila „*Sex na oběžné dráze*“ a sledovala svého *avata*ra, jak pluje vesmírem. Byla to sexy kočka s dlouhýma nohama, brunetka, s poprsím a pozadím o jakém se mužům sní. Kdysi, když na sobě poprvé pocítila opojné účinky puberty, si postavičku sama navrhla. Přesně podle posledních vědeckých studií sexuální touhy mužů. Všude kolem se vznášely milující se páry. Tu na Měsíci, tu na komunikační družici nebo na vesmírné stanici. Netrvalo dlouho a našla někoho, kdo také hledal. Mohla se sice i přidat k nějaké jiné dvojici, ale virtuální sex ve třech jí nikdy nebral. Zaujalo ji, jak pečlivě byla postavička připravena. Jak podrobně byly navrženy mohutné svaly, pevný zadeček a velikost té věci pod břichem, mezi nakreslenýma nohama, přesně vystihovala její představy. „Ahoj, jsi volný, nebo na někoho čekáš?“ Odeslala první zprávu a netrpělivě čekala na odpověď. Dlouho se nedělo vůbec nic. Bylo to vzrušující, až ji samotnou překvapilo jak moc. „Jsem jen tvůj.“ Objevil se nápis vedle mužské postavičky a

vibrátor v kalhotkách ji lehce pohladil po stehnech. Lehce přejela kurzorem po mužském pozadí a ihned byla odměněna dalším dotekem tam dole. „Jak se jmenuješ kocourku?“ Odeslala další zprávu. Věděla, že to nemusí být pravé jméno. Jen chtěla vědět, jak jej má oslovovat až bude virtuálně vzdychat. Tentokrát se odpověď objevila téměř okamžitě. „Adam...“

Katka s Ivčou seděly u stolu a popíjely bílé a červené víno. Dlouho si nemohly vybrat barvu a tak si za barem zabavili od každé jednu láhev. Ještě zbývalo modré víno, zelené víno, žluté, oranžové...a postupně to střídaly. „Co Máček? Jak se má?“ Nahodila Katka téma hovoru. „Je služebně v Americe, to víš, někdo vydělávat musí.“ „Už jsi mu to řekla?“ Ivči výraz byl náhle tak vážný a smutný. „Nedokážu to, nechci mu ublížit. Přitom se mu Adam vůbec nepodobá. Vždycky říká, že je po mně.“ Okamžik mlčely a rozjímaly. Katka právě přemýšlela, jestli je stále ve vínu pravda. „A Michalovi?“ „No je to celej on. Čím je starší, tím se mu víc podobá. Někdy se bojím, že to Máček pozná.“ Zase mlčely. Vlastně to byl docela dlouhý rozhovor. „A Michalovi jsi to řekla?“ „A to bych mohla!“ Vítězoslavně vykřikla Ivča a rozběhla se napravovat křivdy minulosti.

Ještě se vrátila pro láhev zeleného vína a odběhla znovu.

„Michale! Já ti musím něco říct!“ Chytala zkušeného manažera za rukáv luxusního saka. Michal zrovna probíral otázku manželského soužití s Jirkou a jeho vyvolenou. „Ale no tak Ivanko, tak za chvíli.“ Nevzdávala se a stále jej tahala za rukáv. „Ale já musím.“ Zakňourala smutně a zase udělala ty svá psí očka. „Je tvůj!“ Vykřikla, až se otočili Jirkovi rodiče, barman, až i Petr u baru zvedl skloněnou hlavu. Pozvedl trojku vodky a připil všem na zdraví. „Adam je tvůj! Pamatuješ, tenkrát jak jsme to dělali venku?“ Michal se tvářil nechápavě. „No tenkrát, jak ses do mě udělal a špehoval nás tam ten hnusnej dědek.“ „Jo tamto!“ „No a pak ...“

„Tak Ivčo, nevím, jestli pro tebe mám dobrou zprávu.“ Petra pracovala jako porodní asistentka. Byla Ivči kámoška a tak zatahala za provázky, kontaktovala pár gynekologických laboratoří a získala výsledky dřív. Vlastně ještě ten den, kdy Ivča absolvovala gynekologické vyšetření s velkým V. Vyšetření gravidity. „Pokud máš něco proti titulu maminka, ve všech možných vyskoňovaných verzích, tak si na něj hezky rychle zvykni. Ty už totiž maminka jsi.“ Ivča roztrhala potvrzení, které jí Petra předala a ta jí předala jiné. „Co je zase tohle?“ „To je originál, tamto byla kopie. Já to taky poprvé roztrhala...“

... se narodil Adam.“ Michalovi rysy ztuhly. Zíral na ni a nechápal, nebo ani nechtěl chápat. „Chceš říct, že já mám syna?“ „Áno...“ „Že já mám skoro dospělého syna?“ „Áno...“ „A co Máček?“ „Ten ne...“ Michal doběhl k baru a vypil Petrovu vodku. „Já mám syna!“ Křičel radostí, aniž by myslel na následky.

Eva měla co dělat, aby nevzdychala nahlas. Masážní strojek v jejím rozkroku byl jako živý, a Adam, Adámek, ten virtuální Adámek byl úžasný. Dokonalá vášeň a něžnost, vzrušení a potěšení, spojení orgasmu a... dalšího orgasmu. Přemýšlela, jak asi vypadá doopravdy. „Ukážeš se mi, Adámku?“ Nacvakala zprávu a dala odeslat. Displej počítače zamrkal a z malého okénka na ní zírala příjemná, Adamova tvář. Měl delší vlasy, ale zase ne moc. Měl krásné oči, i když barvu v tak malém obrázku nedokázala rozeznat. Měl sladký úsměv a hlavně, seděl vedle ní. Otočila se a pohlédla na něj. On si jí už pěknou chvíli prohlížel. Vrhli se

do náruče a vášnivě se líbali. Eva začala poznávat, jak jsou skutečné doteky překrásné. Jak vzrušující pocit je cítit jeho tělo, jeho dech, slyšet jeho vzrušený hlas a hladit jej ve skutečných vlasech. „Hej vy tam!“ Křičel na ně vyhazovač s obrázkem tučňáka na tričku. „Tady se nepíchá!“ A vyhodil je na ulici.

Petr si vodku dolil z láhve a pokračoval v sebelitování. Jeho život se mu hroutil pod rukama. Sedmnáct let ve vězení byla dlouhá doba. Katka. Jeho kočička, jeho miláček, to bylo to světlo na konci tunelu. Jediná zábrana před psychickým zhroucením, jediná naděje, že bude mít, kam se vrátit. A jeho dcera, kterou skoro neviděl. Ony dvě byly jeho všechno, jeho osud. A teď, jak to mohl Michal udělat. Ve vodce je taky pravda. Zuřivost v něm bublala a deprese na depkoměru se stupnicí od jedné do deseti rychle stoupala. Stoupala, a blížila se ke kritické hranici. Vymrštil se z barové stoličky, vší silou udeřil do Michalova vysmátého obličeje a naplno vykřikl: „Katko! Hrozně moc tě miluji!“ „Já tebe taky lásko.“ Odpověděla mu Katka a kráčela směrem k němu. „Ale před dvaceti lety jsem spal s Ninou!“ Dokončil svůj projev zuřivosti. Pak se zhroutil zpět k baru.

Katka už k němu nedošla. Zastavila se, přemýšlela a příval lítosti a zklamání ji vehnal slzy do očí. Rozběhla se ke dveřím a vyběhla ven. Toužila být sama. Tak dlouho byla sama a tak dlouho samotu proklínala. A náhle byla samota něco, co ji mělo pomoci zapomenout. Zavřela za sebou dveře a zahleděla se do hvězd...

„Jé, tady je vidět Síríus!“ Katka rozhazovala rukama a ukazovala hvězdy na obloze. Byla nádherná letní noc. S Petrem ležela na hromadě slámy a snažila se mu ukázat souhvězdí na obloze. Petr neměl čas koukat po obloze, protože se snažil rozepnout podprsenku. Nešlo mu to a cítil se trapně...

Slzičky rychle zmizely. Dokonce se při té vzpomínce usmála. Bylo to tenkrát něco nádherného, to léto, kdy se milovali téměř všude. Kdy se objímali a líbali, kdy se poznávali. Milovala jej, stále ještě bez něho nemohla být... z myšlenek ji vytrhlo zapraskání větvičky. Rozhlédla se po parku a všimla si rychle se vlnícího křovíčka opodál. Tichou nocí se nesly vzdechy, ale ten hlas přeci poznávala. Ze zklamané dívky se ve chvíli stala našťvaná matka. Neváhala a vyrazila. Jako lovec, který stopuje divokou zvěř. Plížila se jinými čerstvě rozkvetlým záhonem růží. Nechala se zalít automatickým zvlhčovačem vzduchu, pronikala stále blíž a blíž. A když byla úplně nejbližší, vyskočila a... „Co se to tady děje?“ Vykřikla, až jí přeskočil hlas. Adam se vzepřel v mohutném orgasmu a hned poté Eva. Jejich těla se zmítala v milostných křečích, až rychlost jejich milování poklesla a oni vedle sebe unaveně padli do trávy. Eva pohlédla na svoji matku. „Jé ahoj mami, znáš Adama?“ ...